

רֵיחַ מִהֲהוּא סְתִימָא דְכוּלָּא. וּבְגִין הָאִי רֵיחַ, כָּל
 אֵינּוֹן שְׁמַנִּין וּבוֹסְמִין, כּוּלְהוּ נְהִירִין וְאַקְרוּן טוֹבִים,
 בְּגִין דְּהָאִי קַיִים לוֹן, לְמַתְּוֵי כּוּלְהוּ חַד (דף עט
 ע"ב) קִישׁוּרָא, נְהִיר כְּחֻדָּא.

וְאִי לָאוּ, לָא אַקְרוּן טוֹבִים. בְּגִין דְּכַד הָאִי רֵיחַ
 עִילָאָה, עָאל בְּסְתִימוֹ לְגוּ נְחָלָא עֲמִיקָא,
 וְאַמְלִי לִיהּ כְּדָקָא יָאוּת, כּוּלְהוּ דְרִגִין אַקְרוּן טוֹבִים
 מְאִי טוֹבִים נְהִירִין.

רַב הַמְּנוּנָא סָבָא אָמַר הָכִי, אֵלִין אֵינּוֹן יָמִים
 דְּאַקְרוּן טוֹבִים. וְאֵינּוֹן תְּפִילִין דְּרִישָׁא,
 דְּאֵינּוֹן תְּפִילִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָה הוּא מִנַּח לוֹן, וְעַל
 דָּא אַקְרוּן טוֹבִים, בְּגִין דְּאֵינּוֹן נְחָרִין בְּרִישָׁא
 דְּקוּדְשָׁא עִילָאָה.

 לשון הקודש

הנחל העמק וממלא אותו כראוי, כל
 הדרגות נקראות טובים. מהו טובים?
 מאירים.

רב המנונא סבא אמר כך: אלו הם ימים
 שנקראים טובים. והם תפילין של ראש,
 שהן התפילין שהקדוש ברוך הוא מניח
 אותן, ועל בן נקראות טובים, משום שהן
 מאירות בראש הקדוש העליון.

שעומדת בסתר מתוך אותו הנסתר של כל
 הנסתרים, שאינו נודע כלל. והנקדה הזו
 היא ריח מאותו הנסתר של הכל. ובשביל
 הריח הזה, כל אותם שמנים ובשמים, כלם
 מאירים ונקראים טובים, משום שזה מקיים
 אותם, שיהיו כלם קשר אחד, מאיר כאחד.
 ואם לא – לא נקראים טובים. משום
 שכשהריח העליון נכנס בסתר לתוך

וּבְכָל מְקוֹם, יָמִים טוֹבִים אֵינֶנּוּ תְּפִלִּין שֶׁל מוֹעֵד,
 רֵאשִׁי, שֶׁהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא מְנַח לֵוֶן. חֹלּוֹ שֶׁל
 מוֹעֵד, דִּלָּא אֶקְרִי יוֹם טוֹב, אֲלֵיּוֹן תְּפִלִּין דְּדְרוּעָא,
 דִּהָא לִית לָהּ לְסִיחָרָא מְנַרְמָה כְּלוּם, אֶלָּא מְנַהֲרוּ
 דִּיּוֹם טוֹב.

תְּפִלִּין דְּדְרוּעָא דִּיאֵיהִי תְּפִלָּה שֶׁל יָד, לָא
 נִהֲרָא אֶלָּא מְגוֹ נִהֲרוּ דְתְּפִלִּין שֶׁל
 רֵאשִׁי. תְּפִלָּה דְּרִישָׁא, יָמִים טוֹבִים. תְּפִלָּה דְּדְרוּעָא,
 חֹלּוֹ שֶׁל מוֹעֵד. וְשִׁפִּיר קְאָמֵר, וְהָכִי הוּא.
 וְעַל דָּא, חֹלּוֹ שֶׁל מוֹעֵד אֵיהִי לְעַנְיָן עֲבִידתָּא,
 כְּגוֹנוֹנָא דִּיּוֹם טוֹב. וְאַצְטְרִיךְ חֲדוּחַ כְּגוֹנוֹנָא
 דִּילֵיהִי. וּבְגִין כֵּךְ, בְּאֵלִין יוֹמִין דִּיאֵינֶנּוּ תְּפִלִּין
 דְּמֵאֲרֵי עֲלְמָא, אָסוּר לְאַנְחָא שְׂאָר תְּפִלִּין, דִּהָא
 אֲלֵין יוֹמִין, דִּיאֵינֶנּוּ תְּפִלִּין עֵילְאִין שְׂרִיין עַל
 רִישֵׁיהוֹן דִּישְׂרָאֵל קְדִישִׁין.

לשון הקודש

טוֹבִים. תְּפִלִּין שֶׁל זְרוּעַ – חֹלּוֹ שֶׁל מוֹעֵד.
 וַיִּפְּחֵה אָמֵר, וְכֵךְ הוּא.
 וְעַל זֶה, חֹלּוֹ שֶׁל מוֹעֵד הוּא לְעַנְיָן עֲבִידתָּא,
 כְּמוֹ שִׁיּוֹם טוֹב. וְצְרִיךְ שְׂמִיחָה כְּמוֹ שֶׁלּוֹ.
 וּמִשׁוּם כֵּךְ, בְּיָמִים הַלְלוּ, שְׂהֵם תְּפִלִּין שֶׁל
 רֵבּוֹן הָעוֹלָם, אָסוּר לְהַגִּיחַ שְׂאָר תְּפִלִּין,
 שְׂהֵרֵי הַיָּמִים הַלְלוּ, שְׂהֵם תְּפִלִּין עֵלְיוֹנִים,
 שׁוֹרִים עַל רֵאשֵׁיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל

וּבְכָל מְקוֹם, יָמִים טוֹבִים הֵם תְּפִלִּין שֶׁל
 רֵאשִׁי, שֶׁהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא מְנַיֵחַ אוֹתָן.
 חֹלּוֹ שֶׁל מוֹעֵד, שֶׁלָּא נִקְרָא יוֹם טוֹב, אֵלּוֹ
 תְּפִלִּין שֶׁל הַזְרוּעַ, שְׂהֵרֵי אֵינֶן לְלִבְנָה
 מְעַצְמָה כְּלוּם, אֶלָּא מֵאֹר שֶׁל יוֹם טוֹב.
 תְּפִלִּין שֶׁל זְרוּעַ, שְׂהֵיא תְּפִלָּה שֶׁל יָד,
 אֵינֶן מֵאִירָה אֶלָּא מֵתוֹךְ הָאֹר שֶׁל תְּפִלִּין
 שֶׁל רֵאשִׁי. תְּפִלִּין שֶׁל רֵאשִׁי – יָמִים

רַבִּי אֶלְעָזָר שָׁאִיל לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָבוּי, אָמַר לִיהִי,
תִּינַח תְּפִילִין דְּרִישָׁא, דְּשָׂרְיִין עַל רִישֵׁיהוֹן
דְּעַמָּא קְדִישָׁא בְּיוֹם טוֹב. תְּפִילִין שְׁל יַד, דְּאִיהִי
חֹלּוֹ שְׁל מוֹעֵד, אִיךְ אֲנִן אַחְדִּין לָהּ.

אָמַר לִיהִי, בְּגִין דְּאֲנִן אַחְדִּין לָהּ, וְאִיהִי י"ד בְּהֵת,
אָסוּר לְמַעַבְדַּ עֲבִידְתָּא בְּסַטְרָא דִּילָהּ,
וְאֶצְטְרִיךְ לְמַעַבְדַּ חֲדוּתָהּ, בְּסַטְרָא דְתְּפִילִין דְּרִישָׁא.
וְעַמָּא קְדִישָׁא אַחְדִּין תְּפִילִין דְּמֵאֲרִי עֲלָמָא
וְשָׂרְיִין עֲלֵיהוֹ בְּיוֹם טוֹב. וּבְחֹלּוֹ שְׁל
מוֹעֵד, וְאָסוּר לְאֶעְבְּרָא תְּפִילִין דְּמֵאֲרִי עֲלָמָא מֵעַל
רִישֵׁיהוֹן, לְאַנְחָא תְּפִילִין אַחְרָנִין, דְּאִינּוֹן דּוּגְמָא
וְדִיוֹקְנָא לְתַתָּא.

לְמַלְכָּא דְּבַעֵי לְנַטְרָא לִיהִי לְעַבְדֵיהִי, אָמַר לִיהִי
עֲבִיד (חֹתְמָא) בְּדִיוֹקְנָא דְּחֹתְמָא דִּילִי, כָּל

 לשון הקודש

הקדושים.

רַבִּי אֶלְעָזָר שָׁאִיל אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן אָבוּי.
אָמַר לוֹ, מִיֵּלָא תְּפִילִין שְׁל רֵאשׁ, שְׁשׁוּרִים
עַל רֵאשֵׁיהֶם שְׁל הָעַם הַקְּדוּשׁ בְּיוֹם טוֹב.
תְּפִילִין שְׁל יַד, שְׁהִיא חֹלּוֹ שְׁל מוֹעֵד, אִיךְ
אֲנִן אוֹחֲזִים אוֹתָהּ?

אָמַר לוֹ, מִשּׁוּם שְׁאֲנִן אוֹחֲזִים אוֹתָהּ,
וְהִיא י"ד בְּהֵת, אָסוּר לַעֲשׂוֹת עֲבוּדָה
בְּצַד שְׂלָהּ, וְצָרִיךְ לַעֲשׂוֹת שְׂמַחָה בְּצַד

התפללין שְׁל ראש.

וְהָעַם הַקְּדוּשׁ אוֹחֲזִים אֶת הַתְּפִילִין שְׁל
רַבּוֹן הָעוֹלָם, וְשׁוּרִים עֲלֵיהֶם בְּיוֹם טוֹב
וּבְחֹלּוֹ שְׁל מוֹעֵד, וְאָסוּר לְהַעֲבִיר אֶת
הַתְּפִילִין שְׁל רַבּוֹן הָעוֹלָם מֵעַל רֵאשֵׁיהֶם
לְהַנִּיחַ תְּפִילִין אַחְרֹת, שְׁהֶם דְּגָמָא וְדִיוֹקָן
לְמַפְתָּה.

לְמַלְכָּה שְׂרָצָה לְשֹׁמֵר אֶת עַבְדּוֹ, אָמַר לוֹ,
עֲשֵׂה (חֹתְמָא) כְּמוֹ דִּיוֹקָן חֹתְמֵי שְׁלִי. כָּל זְמַן

זִמְנָא דְהִתְחַוָּא דְיוֹקְנָא יִתְחַזֵּי עֲלֶךָ, כִּלְא יִזְעֹנֵן וַיִּדְחֲלוֹן
 מִנְךָ. לְבַתֵּר מִנּוּ רְחִימוּ עִלָּאָה, דְקָא רְחִים לִיה
 מִלְכָּא, יֵהב בִּידֵיה חוֹתְמָא דְגוֹשְׁפִנְקָא עִלָּאָה דִילִיָּה,
 בֵּינֵן דְאַחִיד חוֹתְמָא עִלָּאָה דְמִלְכָּא בִידֵיה, שְׂבִיק
 מַעֲיָה הֵהוּא דְיוֹקְנָא דְאִיהוּ עֶבֶד.

אִי הֵהוּא עֶבֶד, דְחֵי חוֹתְמָא עִלָּאָה דְמִלְכָּא, בְּגִין
 הֵהוּא חוֹתְמָא דְאִיהוּ עֶבֶד, וְדֵאִי בַר קָטוּלָא
 אִיהוּ הֵהוּא עֶבֶדָא, בְּגִין דְעֶבֶד קָלְנָא בְּחוֹתְמָא
 דְמִלְכָּא, וְלֹא חַיִּיש לִיקָרִיָּה. וּבְגִין כֶּךָ, אָסוּר לְעַמָּא
 קְדִישָׁא לְדַחֵיָּא חוֹתְמָא דְמִלְכָּא עִלָּאָה דְשָׂרֵי עֲלֵן.
 בְּגִין דְיוֹקְנָא דָּא דְאִינוּן עֶבְדִּים (דְאַנּוּ עֶבְדִּין).

הֵאִי בְּמוֹעֵד וּבַחֹלוֹ שָׁל מוֹעֵד, וְכֹל שְׁכֵן בְּשַׁבַּת,
 דְכֹלָא שְׂרִיא עֲלֵן, שַׁבַּת דְמַעֲלֵי שַׁבְּתָא,
 תְּפִלָּה שָׁל יָד. שַׁבַּת דְיוֹמָא, תְּפִלִּין דְרִישָׁא.

לשון הקודש

העבד, משום שעשה קלון בחותם המלך
 ואינו חושש לכבודו, ומשום כך אסור
 לעם הקדוש לדחות את חותם המלך
 העליון ששורה עלינו, משום הדיוקן הזה
 שהם עבדים (שאנו עושים).

זה במועד ובחלו של מועד, וכל שכן
 בשבת, שהכל שורה עלינו. שבת של
 ערב שבת - תפלה של יד. שבת של
 היום - תפלין של ראש.

שאותו דיוקן יראה עליך, כלם יזענו
 ויפתרו ממך. אחר כך מתוך אהבה
 עליונה שאוהב אותו המלך, נתן בידו
 חותם של החותמת העליונה שלו. בין
 שאחו החותם העליון של המלך בידו,
 נטל ממנו אותו הדיוקן שהוא עשה.

אם אותו העבד דוחה את החותם
 העליון של המלך בשביל אותו החותם
 שהוא עשה, ודאי בן-מנת הוא אותו

וְהָכִי קָא מְסַדֵּר קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא לְעַמָּא
 קַדִּישָׁא רְחִימָא דִּילֵיהּ, בְּחֹל אֵינוֹן תְּפִילִין
 דְּעַבְדוּ דִּיוֹקְנָא דְחֹתְמָא דְמַלְכָּא, לְמַהוּי נְטוּרִין
 בְּכָל סַטְרִין. בְּשַׁבַּת וּמוֹעֵד דְּאֵינוֹן יוֹמִין טָבִין,
 וְתְפִילִין דְּמֵאֲרֵי עֲלָמָא מִמֶּשׁ. מְעַבְרִין תְּהִיא
 דִּיוֹקְנָא, וּמְנַחֵי תְּפִילִין דְּמֵאֲרֵי עֲלָמָא. זְכָאִין עַמָּא
 דָּא, דְּבִידֵן חֹתְמָא עֵילָאָה דְּמַלְכָּא.

מֵאֵן דְּמֵנַח תְּפִילִין, אֲצַטְרִיד לְמַחְדֵּי. וְעַל דָּא
 כְּתִיב, (דברים טז יד) וְשָׂמַחְתָּ בְּחֻגְךָ. בְּתְפִילִין
 דְּמֵאֲרֵי עֲלָמָא אֲצַטְרִיד לְמַחְדֵּי. וְחֻדְוָה דָּא,
 בְּמוֹעֵד וּבְחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, בְּתְפִילִין דְּרִישָׁא,
 וּבְתְפִילִין דְּדְרוּעָא.

בְּיוֹם טוֹב מֵהָהוּא רִיחָא עֵילָאָה, שְׂמַנְיָךְ טוֹבִים,
 תְּפִילִין דְּרִישָׁא. בְּחֹלוֹ שֶׁל מוֹעֵד, שְׂמֹן

 לשון הקודש

העליון של המלך.

מי שמניח תפילין צריך לשמח, ועל זה כתוב ושמתה בחגך. בתפילין של רבון העולם צריך לשמח, והשמחה הזו במועד ובחלו של מועד, בתפילין של ראש, ובתפילין של הזרוע.

ביום טוב, מאותו הריח העליון – שמניך טובים, תפילין של ראש. בחלו

וכך מסדר הקדוש ברנך הוא את העם הקדוש האהוב שלו, בחל – אותם תפילין שעשו בדיוקן החותם של המלך, להיות שמורים בכל הצדדים. בשבת ומועד, שהם ימים טובים, והתפילין של רבון העולם ממש – מעבירים אותו דיוקן, ומניחים את התפילין של רבון העולם. אשרי העם הזה, שבידם החותם

תורק שמך, תפלה של יד, דקא סלקא לאתאחדא
באורה סתים בתפילין דרישא.

על בן עלמות אהבוד, ביום טוב בתראה דחג,
דהא תפלה של יד אשתלים ואתנהיר
בשלימו. ולפלגא חולקא לכולא, לכל אינון
משריין וחיילין דלעילא, ולכל אינון משריין וחיילין
דלתתא. ועל דא עלמות (אהבוד, אינון) משריין וחיילין
דלעילא, עולמות ומשריין וחיילין דלתתא.

פתח רבי שמעון ואמר, פתיב (בראשית כז כז) וירח
את ריח בגדיו ויברכהו וגו', מה חמא
יצחק, דאף על גב דההוא מיכלא ומשתיא קא
אייתי ליה יעקב, לא ברביה, עד זמנא דארח
באינון לבושין.

לשון הקודש

והצבאות שלמטה. ועל בן עלמות (אהבוד,
אותם) המחנות והצבאות שלמעלה,
העולמות והמחנות והצבאות שלמטה.

פתח רבי שמעון ואמר, פתיב (בראשית כז
כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו וגו'. מה
ראה יצחק, שאף על גב שאותו מאכל
ומשקה שהביא לו יעקב, לא ברך אותו
עד הזמן שהריח את אותם לבושים?

של מועד - שמן תורק שמך, תפלה של
יד, שעולה להאחו בדרך נסתר בתפילין
של ראש.

על בן עלמות אהבוד - ביום טוב
האחרון של חג, שהרי תפלה של יד
נשלמת ומוארת בשלמות, ולחלק חלק
לכל, לכל אותם מחנות וצבאות
שלמעלה, ולכל אותם המחנות

הָכָא אֵית לְאַסְתַּכְּלָא, דְּהָא אֵינּוּן לְבוּשֵׁין לָא הוּוּ
 דִּידִיהָ דִּיעֵקֵב, דְּהָא אֹרְיִיתָא אִסְהִידַת,
 דְּכְתִיב (שם פסוק טו) אֶת בְּגָדֵי עֵשׂוּ בְּנֵה הַגְּדָל, וְהָכָא
 כְּתִיב אֶת רֵיחַ בְּגָדָיו, וְכִי בְּגָדָיו הוּוּ, רֵיחַ הַבְּגָדִים
 מִיבְעֵי לִיהָ, מֵאֵי בְּגָדָיו.

אֶלָּא, בְּגָדָיו וְדָאֵי הוּוּ אֵינּוּן לְבוּשֵׁין מִמָּשׁ, וְלֹא
 דִּיעֵשׂוּ. וְאַף עַל גַּב דְּכְתִיב בְּגָדֵי עֵשׂוּ,
 בְּטוֹפְסָא הוּוּ גַבִּיהָ. בְּגוֹנָא דָּא הָהוּא בְּאֵר דִּיתִיב
 עֲלֵיהָ יַעֲקֹב, וַיִּתִּיב עָלֶיהָ מִשָּׁה, בְּטוֹפְסָא הָהּ לְגַבֵּי
 אַחֲרָנִין, פִּיּוֹן דְּאֵתָא יַעֲקֹב אֲשֶׁתְּמוֹדַע בִּירָא
 לְמֵאֲרִיחָהּ, וּסְלִיקוּ מִיָּא לְגַבִּיהָ, וְכֵן לְגַבֵּי מִשָּׁה.

בְּגוֹנָא דָּא, אֵינּוּן לְבוּשֵׁין, בְּטוֹפְסָא הוּוּ לְגַבֵּי
 עֵשׂוּ, פִּיּוֹן דְּאֶלְבִּישׁ לֹוֹן יַעֲקֹב, אֲשֶׁתְּמוֹדַעוּ
 מֵאֲנִין לְמֵאֲרִיחֹוֹן. מִיּוֹמָא דִּיעֲבִיד לֹוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ

 לשון הקודש

בְּגָדֵי עֵשׂוּ – בְּתַפְסָה הָיוּ אֲעֵלוּ. כְּמוֹ כֵּן
 אוֹתָהּ הַבָּאָר שְׁעֵלֶיהָ יָשָׁב יַעֲקֹב וַיֵּשֶׁב
 עָלֶיהָ מִשָּׁה – בְּתַפְסָה הָיְתָה לְאַחֲרִים.
 פִּיּוֹן שָׂבָא יַעֲקֹב, נוֹדְעָה הַבָּאָר לְאֲדוֹנָהּ,
 וְעָלוּ הַמַּיִם אֵלָיו, וְכֵן לְמִשָּׁה.

כְּמוֹ כֵּן אוֹתָם הַלְבוּשִׁים הָיוּ בְּתַפְסָה
 אֲעֵל עֵשׂוּ. פִּיּוֹן שְׁלֵבָשׁם יַעֲקֹב, נוֹדְעוּ
 הַבְּגָדִים לְבַעֲלֵיהֶם, מִיּוֹם שֶׁעָשָׂה אוֹתָם

כָּאֵן יֵשׁ לְהַסְתַּכְּלָא, שְׁהָרִי אוֹתָם לְבוּשִׁים
 לֹא הָיוּ שָׁל יַעֲקֹב, שְׁהָרִי הַתּוֹרָה מְעִידָה,
 שְׁכַתּוֹב (שם) אֶת בְּגָדֵי עֵשׂוּ בְּנֵה הַגְּדָל,
 וְכָאֵן כְּתוּב אֶת רֵיחַ בְּגָדָיו, וְכִי בְּגָדָיו
 הָיוּ? רֵיחַ הַבְּגָדִים הָיָה צְרִיךְ לְהִיּוֹת. מַה
 זֶה בְּגָדָיו?

אֶלָּא בְּגָדָיו וְדָאֵי הָיוּ אוֹתָם הַלְבוּשִׁים
 מִמָּשׁ, וְלֹא שָׁל עֵשׂוּ, וְאַף עַל גַּב שְׁכַתּוֹב

הוא, לא סליקו ריחין דילהון, עד זמנא דא דלביש
 לון יעקב, דהא אהדרו לבושין לדיוקניהו. יעקב
 דיוקנא דאדם ודאי הוה, ושפירו דיליה, בשעתא
 דתמו לבושין דיוקנא דאדם, סליקו ריחא.

תלת ריחין אסתלקו תבא, חד, ריח בגדיו. ב',
 ריח בני. ג', ריח שדה אשר ברכו ה'.
 וכולהו תלת, סליקו לגבי דיצחק, בשעתא דעאל
 יעקב לגביה.

וכולהו כתיב בהאי קרא, ריח בגדיו, היינו על
 פן עלמות אהבוד. ריח בני, היינו
 שמניד טובים. ריח שדה, היינו שמן תורק שמד.
 ודאי כולא קישורא תדא. ורזא דקורבנא דקא
 אתערנא ביה, כמא דאתמר אשה, דהיינו עלמות
 אהבוד, וכלא רזא תדא. ריח, שמן תורק שמד.

לשון הקודש

ברכו ה'. וכל השלש עלו ליצחק בשעה
 שזכנס אליו יעקב.

ובלם כתיובים בפסוק הזה. ריח בגדיו,
 הינו על פן עלמות אהבוד. ריח בני, הינו
 שמניד טובים. ריח שדה, הינו שמן תורק
 שמד. ודאי הכל קשר אחר, וסוד הקרבן
 שהערנו בו, כמו שנאמר אשה, שהינו
 עלמות אהבוד, והכל סוד אחר. ריח -

הקדוש ברוך הוא, לא העלו הריחות
 שלהם עד הזמן הזה שלבש אותם יעקב,
 שהרי חזרו לדיוקנם. יעקב היה ודאי
 דמות של אדם ויפיו. בשעה שראו
 הלבושים את דמותו של אדם, העלו
 ריח.

שלש ריחות עלו כאן, אחד - ריח
 בגדיו. ב' - ריח בני. ג' - ריח שדה אשר

נִיחוּת, שְׁמָנִיךְ טוֹבִים, וְכוֹלָא חַד. לַה', הֵינּוּ לְרִית.
 וְכוֹלָא מְלָה חָדָא, וְרִזָּא חָדָא, בְּקִישׁוֹרָא חָדָא,
 כְּמָא דְאֵתְמַר.

מִשְׁכְּנִי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה. כְּתִיב, (ויקרא כו יא) וְנָתַתִּי
 מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם וּגו'. הָא חַזִּי, קוּדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא יְהִיב שְׂכִינְתֵיהּ בִּינְיָהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל, לְמַחְזֵי
 רְבִיעָא עַלְיָהּ, כְּאִימָא עַל בְּנִין, וְלֹאֲנָנָא עַלְיָהּ
 בְּכָל סְטָרִין.

וְכָל זְמָנָא דִּהֲהִיא אִימָא קְדִישָׁא (דף פ ע"א) יִתְבָּא
 עַלְיָהּ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָתִי לְדִירָא
 עִמָּהוֹן. בְּגִין דִּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא שָׁבִיב לָהּ
 לְעֵלְמִין, וְכָל חֲבִיבּוֹ דְלְעֵילָא עֲלָהּ אִיהוּ.

וּבְגִין כֵּךְ, יְהִיב לָהּ מִשְׁכְּנָא בְּגִיּוּיָהּ דְּיִשְׂרָאֵל,
 לְמַנְדַּע דְּלֹא יִנְשִׂי לֹון, וְלֹא יִשְׁבּוּק לֹון

לשון הקודש

הַבְּנִים, וְלִהְיוֹן עֲלֵיהֶם בְּכָל הַעֲדָדִים.
 וְכָל זְמַן שְׂאוּתָהּ אִם קְדוּשָׁה יוֹשְׁבַת
 עֲלֵיהֶם, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּא לְדוּר
 עַמָּם, מִשּׁוּם שְׁחֵרֵי אֵין הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 עוֹזֵב אוֹתָהּ לְעוֹלָמִים, וְכָל הַחֲבִיבוֹת
 שְׁלַמְעֵלָה הִיא עֲלֵיהָ.

וּמִשּׁוּם כֵּךְ נִתֵּן אוֹתָהּ מִשְׁכּוֹן בְּתוֹכָם
 שֶׁל יִשְׂרָאֵל, לְדַעַת שְׁלֵא יִשְׁכַּחֶם, וְלֹא

שְׁמֹן תּוֹרֵק שְׁמֵךְ. נִיחוּת - שְׁמָנִיךְ טוֹבִים.
 וְהַכֹּל אַחַד לַה', הֵינּוּ לְרִית, וְהַכֹּל דְּבָר
 אַחַד, וְסוּד אַחַד, בְּקִשְׁר אַחַד, כְּמוֹ
 שְׁנַתְבָּאָר.

מִשְׁכְּנִי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה (שיר א). כְּתוּב
 וְנָתַתִּי מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם וּגו'. כָּא וְרָאָה,
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן שְׂכִינְתּוֹ בֵּין
 יִשְׂרָאֵל לְהִיּוֹת רְבוּצָה עֲלֵיהֶם כְּאִם עַל

לְעֵלְמִין. מֵאֵי טַעַמָּא, בְּגִין דְּהוּא מְשֻׁכָּנָא בְּגוּיֵיהוּ.
 וְהִיא אָמְרַת, מְשֻׁכָּנָא הוּיְתִי בְּתַתְּאֵי, אֶהֱא מְשֻׁכָּנָא
 לְגַבְדָּ, וְלִסְלָקָא לְקַבְלָךְ, וְאֲנָא וּבְנֵי אַחֲרִיךְ נְרוּצָה.
 מְשֻׁכְּנֵי, אֶהְדְּרֵנָּא לְקִישׁוּרָא דְּמִלִּין קַדְמָאִין, עַל
 הַהוּא רָזָא אִשָּׁה רִית נִיחוּת. דְּהָא
 בְּשַׁעְתָּא דְּרַעוּתָא סָלִיק מִתְתָּא בְּרָזָא דְּקוּרְבָנָא,
 אִיהִי סָלְקַת וְאָמְרָה לְגַבֵּי רְחִימָא דִּילָהּ, מְשֻׁכְּנֵי:
 אוּשִׁיט יְמִינְךָ לְגַבְאֵי, לְקַבְלָא לִי, וְלִסְלָקָא לִי,
 בְּסִטְרָא דְּאַתְעָרוּתָא דְּשָׂמְאָלָא. וְיְמִינָא לְחַבְקָא לִי,
 וְדָא אִיהִי מְשֻׁכְּנֵי.

וְדָא אִשָּׁה אָמְרָה לְגַבֵּי רִית, רִית לְגַבֵּי נִיחוּת,
 נִיחוּת לְה'. וּבְדִין, אַחֲרִיךְ נְרוּצָה. מֵאֵי
 נְרוּצָה, נְהִיא בְּרַעוּתָא. כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר, (שם א
 ד) וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו. וְדָא אִיהִי דְּכַתִּיב, (בראשית

לשון הקודש

מְשֻׁכְּנֵי, הוּשַׁט יְמִינְךָ אֵלַי לְקַבֵּל אוֹתִי
 וּלְהַעֲלוֹת אוֹתִי, בְּצַד שֶׁל הַתְּעוֹרְרוֹת
 הַשְּׂמָאל, וְהִמְיִן לְחַבֵּק אוֹתִי, וְהוּ
 מְשֻׁכְּנֵי.

וְהָאִשָּׁה הִזָּה אָמְרָה לְגַבֵּי רִית, רִית לְגַבֵּי
 נִיחוּת, נִיחוּת לְה'. וְאִי, אַחֲרִיךְ נְרוּצָה.
 מָה זֶה נְרוּצָה? נְהִיָּה בְּרָצוֹן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
 (ויקרא א) וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו. וְזוֹהִי
 שְׂכַת־נֹב (בראשית מא) וְיִרְצָהוּ מִן הַבּוֹר. מָה

יְעוֹב אוֹתָם לְעוֹלָמִים. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם
 אוֹתוֹ הַמְשֻׁכּוֹן שֶׁבָּתוּכָם. וְהִיא אוֹמְרַת,
 מְשֻׁכּוֹן הָיִיתִי בְּתַחְתּוֹנִים, אֶהְיֶה מְשֻׁכּוֹן
 אֶצְלָךְ, וְלַעֲלוֹת כְּנַגְדְּךָ, וְאֲנִי וּבְנֵי אַחֲרִיךְ
 נְרוּצָה.

מְשֻׁכְּנֵי, הַזְּרַנְנוּ לְקַשֵּׁר הַדְּבָרִים
 הַרְאִישׁוֹנִים עַל אוֹתוֹ סוּד אִשָּׁה רִית נִיחוּת.
 שְׁהַרִי בְּשַׁעָה שְׁעוּלָה הַרְצוֹן מִמַּטָּה בְּסוּד
 הַקְּרָבָן, הִיא עוֹלָה וְאוֹמְרַת לְאַהוּבָה:

מא יד) וַיְרִיעוּהוּ מִן הַבּוֹר. מֵאֵי וַיְרִיעוּהוּ. דְּאַרְעוּ לִיה
בְּמַלְיָן טָבִין, בְּמַלְיָן דְּרַעְוָא טָבָא, וְהוּא עָצִיב
מִהֵוּא בּוֹר. וְעַל דָּא נְרוּצָה: נְהֵא בְּרַעְוָא, בְּרַעְוָא
שְׁלִים בְּדָקָא יֵאוּת.

אַחֲרֵיךְ נְרוּצָה, טוּל אֶת רַעְוָא בְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתְּר
דְּתַטּוּל אַנְתָּ, אַנְא, וְכָל אֵינּוּן עוֹלִימְתָא,
נְהֵא בְּרַעְוָא. וְעַל דָּא מְשַׁכְּנִי.

מִכָּאֵן, דְּרַעְוָאן וּבְרַכָּאן לָא אֲשַׁתְּכָחוּ אֵלָא בַּאֲתַר
דְּדַכְר וְנוֹקְבָא אֲתַחֲכְרוּ בְּחָדָא. וּבְגִין כֵּךְ,
מְשַׁכְּנִי לְגַבְדָּ בְּקַדְמִיתָא, בְּגִין דְּתַקְבַּל רַעְוָא, מַאֲתַר
דְּכָל רַעְוִין אֲשַׁתְּכָחוּ. וּלְבַתְּר, אַחֲרֵיךְ נְרוּצָה, נְהֵא
בְּרַעְוָא. וְאִי לָא תְּמַשְׁכְּנִי לְגַבְדָּ, רַעְוָתָא, וְרַעְוָא
עֵילָאָה לָא יִשְׁרוּן עֲלֶךְ, דְּהָא דְּכַר בְּלָא נוֹקְבָא, לָא
שְׂרִיין פִּיה בְּרַכָּאן.

לשון הקודש

אֵלָא בְּמָקוֹם שְׁזָכַר וּנְקָבָה הִתְחַבְּרוּ יַחַד.
וּמִשּׁוּם כֵּךְ, מְשַׁכְּנִי אֵלֶיךָ בְּרֵאשׁוֹנָה, כְּדִי
שְׂאֵקְבַל רַעְוִין מִמָּקוֹם שְׁכָל הַרְצוֹנוֹת
נִמְצְאִים, וְאַחַר כֵּךְ אַחֲרֵיךְ נְרוּצָה, נְהֵא
בְּרַעְוִין. וְאִם לָא תְּמַשְׁכְּנִי אֵלֶיךָ, הַרְצוֹן
וְהַרְצוֹן הַעֲלִיין לָא יִשְׁרוּ עֲלֶיךָ, שְׁהֵרִי זָכַר
בְּלִי נְקָבָה אֵין שׁוֹרִים בּוּ בְּרַכּוֹת.

זֶה וַיְרִיעוּהוּ? שְׁהֵרִעוּ אוֹתוֹ בְּדַבְּרִים
טוֹבִים, בְּמַלְיָם שֶׁל רַעְוִין טוֹב, שְׁהֵיךְ
עָצוּב מֵאוֹתוֹ הַבּוֹר. וְעַל זֶה נְרוּצָה – נְהֵיךְ
בְּרַעְוִין, בְּרַעְוִין שְׁלֵם כְּרֵאוּי.
אַחֲרֵיךְ נְרוּצָה, טוּל עֲתֵה רַעְוִין בְּרֵאשׁוֹנָה,
וְאַחַר שְׂאֵתָה תַטּוּל – אֲנִי וְכָל אוֹתָן
עַלְמוֹתֵי נְהֵיךְ בְּרַעְוִין, וְעַל כֵּן מְשַׁכְּנִי.
מִכָּאֵן שְׂרַעְוִנוֹת וּבְרַכּוֹת אֵין נִמְצְאִים

וְכָל דָּא, בְּדִיּוֹקְנָא דְקָא אֶתְעַרְנָא בְּרֹזָא דְאַלְפָּה.
 דְּהָא תַּמָּן אֶשְׁתַּכַּחוּ רִזּוּן אֱלִין, אִשָּׁה רִיחַ
 נִיחוּחַ לָהּ. וְאִיהוּ רֹזָא דְלַעֲיָלָא וְתַתָּא, וְכָל רֹזָא
 דְּמֵהִימְנוּתָא בֵּיהּ תִּלְיָא, וְעַל דָּא סִלְקָא בְּה' (נ"א
 בְּאַחַד). וְכָלָא אִיהוּ אַ.

בְּשַׁעֲתָא דְאֵת דָּא פָּרַח בְּאַוִירָא, אֶסְתַּלִּיקוּ אֶלְפָּה
 וּמָאָה עֲלָמִין, וְאֶתְכַלִּילוּ בְּגִיּוּיָהּ.
 וְאֶתְרְשִׁימוּ אֶתְוּוֹן אַחֲרֵנִין, וְאֶתְגְּלִיפוּ אֶבְתְּרִיָּהּ.
 וְאִיהוּ אֶתְעַטֵּר בְּעַטוּרָא גְּלִיפָא, דְּכִלִּיל כָּל עֲלָמִין.

וְאִיהִי חַד אַ, אִשָּׁה רִיחַ נִיחוּחַ לָהּ. אִשָּׁה, דָּא
 קוּצָא דְתִלְיָא לְתַתָּא, רֹזָא דְכָל חֵיילִין
 וּמִשִּׁירֵינָן אֱלִין וְאַלִין. רִיחַ, רֹזָא דְעַל הַהוּא קוּצָא
 דְּאֶתְאַחֲרָא בְּאַמְצַעֲיָתָא. נִיחוּחַ, רְתִיבָא דְפְּשִׁיטוּ
 דְּאַמְצַעֲיָתָא, דְּשִׁרְיָא עֲלִיהּ רוּחַ עֵילָאָה. לָהּ, נְקוּדָה

לשון הקודש

אחרינו. והוא מתעטר בעטור חקוק,
 שכולל את כל העולמות.
 וא' היא אחת, אשה ריח ניחוח לה.
 אשה - זה הקוץ התלוי למטה, הסוד של
 כל הצבאות והמחנות אלו ואלו. הריח -
 סוד שעל אותו הקוץ שנאחזו באמצע.
 ניחוח - המרכבה של התפשטות
 האמצע, ששורה עליו רוח עליונה. לה' -

וכל זה בדיוקן שהערגנו בסוד של אלף,
 שהרי שם נמצאים הסודות הללו, אשה
 ריח ניחוח לה. והוא הסוד של מעלה
 ומטה, וכל סוד האמונה בו תלוי, ועל בן
 עולה בה' (באחד). והכל הוא א.

בשעה שהאות הזו פורחת באויר,
 מתעלים אלף ומאה עולמות ונכללים
 בתוכו. ונרשמו אותיות אחרות, ונחקקו

עֵילָאָה דְעַל גַּבֵּי אֲמַצְעִיתָא, דְאִיתָּהּ מְקַיִים כּוּלָּא.
וְכוּלָּא קִישׁוּרָא חֲדָא.

וְדָא דְאַחֲרֵי אֲמַצְעִיתָא, אָמַר, מִשְׁכְּנֵי אַחֲרִיךְ,
לְאַתְחַבְּרָא עִמָּךְ, לִישׁוּל בְּרַכָּאן, מִעַם נְקוּדָה
עֵילָאָה דְעַלְךָ. וְכַד נְהָא דְכַר וְנוֹקְבָא כַּחֲדָא, כִּיּוֹן
דְּתַטּוּל בְּרַכָּאן וְרַעְוָא, אָנָּא וְקוּצָא דְתַלְוָא לְתַתָּא
מִינֵי, אַחֲרִיךְ נְרוּצָה, נְתַרְעֵי אַבְתְּרִיךְ, לְמַהְוֵי חַד
שְׁלִימוֹ עֵילָא וְתַתָּא. וְלְמַהְוֵי א' כָּל אַחַד (כּלָּא
חַד) בְּשְׁלִימוֹ דִּילֵיהּ.

הֵבִיאֲנִי תַמְלִיךְ חֲדָרְיוֹ וְגו'. בְּכַה רַבִּי שְׁמַעוֹן
כְּמַלְקֵדְמוֹן וְאָמַר. הַלְוָאֵי יְהִיא בִּידָן
לְגַלְאָה רְזִין עֵילָאִין, חֲדָוָא אִיחוֹ, הוּאִיל וְרַעוּתִיהּ
לְגַלְאָה רְזִין עֵילָאִין כְּדָרָא דָּא.

אֵית לְמַנְדַּע, דְּהָא קִישׁוּרָא דְמַלְיָן לָא אֲשַׁתְּכַחוּ
בְּקָרָא, דְּכִיּוֹן דְּאָמַר מִשְׁכְּנֵי, מַחוּ הֵבִיאֲנִי

לשון הקודש

נְקֻדָּה הַעֲלִינָה שְׁעַל גַּב הָאֲמַצְעֵ, שְׁהוּא
מְקַיִים אֵת הַכּל. וְהַכּל קָשֶׁר אַחַד.

זֶהָ שַׁל אַחֲרֵי הָאֲמַצְעֵ, אָמַר מִשְׁכְּנֵי
אַחֲרִיךְ. לְהַתְּחַבְּרָא עִמָּךְ, לְטַל בְּרַכּוֹת
מִעַם הַנְּקֻדָּה הַעֲלִינָה שְׁעַלְךָ. וְכַשְׁנִהִיהּ
זְכַר וְנִקְבָּה יַחַד, כִּיּוֹן שְׁתַּטּוּל בְּרַכּוֹת
וְרַצוֹן, אָנִי וְהַקּוּץ שְׁתַּלּוּי לְמַטָּה מִמֶּנִּי –

אַחֲרִיךְ נְרוּצָה, נְתַרְצָה אַחֲרִיךְ, לְהִיּוֹת

שְׁלֻמוֹת אַחַת מִעֲלָה וּמַטָּה, וְלְהִיּוֹת א כָּל
אַחַד (הַכּל אַחַד) בְּשְׁלֻמוֹתוֹ.

הֵבִיאֲנִי הַתְּמַלְיָן חֲדָרְיוֹ וְגו' (שיר א). בְּכַה
רַבִּי שְׁמַעוֹן כְּמוֹ מַקְדָּם, וְאָמַר, הַלְוָאֵי
יְהִיהּ בִּינְדִינוּ לְגַלוֹת סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים,
שְׁמַתָּה הִיא, הוּאִיל וְרַצוֹנוּ לְגַלוֹת סוּדוֹת
עֲלִיוֹנִים בְּדוֹר הַזֶּה.

יֵשׁ לְדַעַת, שְׁתַּרִּי קָשֶׁר הַדְּבָרִים לָא

הַמֶּלֶךְ חֲדָרְיוֹ, תִּבְיָאֲנִי לַחֲדָרֶיךָ מִבְּעֵי לֵיָהּ. וְעַל דָּא
נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בְּךָ.

אֵלֶּא בְּרֹא דְאֶתְוּוֹן, תִּלְיִין עֵילָאִין וְתִתָּאִין,
וְעֵלְמִין כּוֹלְהוּ. וְקִישׁוּרָא דְמַלְיִן הָכִי הוּא,
קִישׁוּרָא דְתוֹשְׁבַחְתָּא לְגַבִּי נְהוּרָא, דְעֵלָה אָמְרָה
לְגַבִּי בַּעֲלָהּ, אִמְצַעִיתָא דְאֶלְיָהּ, מִשְׁכְּנִי עִמָּךְ, כְּמָה
דְּאֶתְמַר, וְאִף עַל גַּב דְּאֶמְרַת דָּא, בְּעֵאת
לְאַשְׁתְּפַחָא לְגַבִּיהּ, דְּאִף עַל גַּב דְּאִיהִי תְּחוּתֵי
בְּשַׁחֲוֵתָא לְגַבִּי אִמְצַעִיתָא דְאֶלְיָהּ, וְשִׁכְיַבַת תְּחוּתֵיהּ,
אָמְרַת לָאו אֲנָא בְּכָךְ, וְאִף עַל גַּב דְּאֲנָא לְגַבְךָ
הָכִי, הִבְיָאֲנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרְיוֹ, אֲנָא בְּעִילוּיָא וַחֲכִיבוּ
לְגַבִּי מִלְּפָא עֵילָאָה, כְּלָא שַׁחֲוֵתָא.

דְּהָא הִבְיָאֲנִי חֲדָרְיוֹ. בְּאֵן אֶתְר, בְּאֶת ה', דְּהָא
אֶתְפִּשְׁטוּתָא דְלְעֵילָא, רֹא דְמִלְּפָא עֵילָאָה,

לשון הקודש

הָאֶלְיָהּ, מִשְׁכְּנִי עִמָּךְ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר. וְאִף
עַל גַּב שְׂאֵמְרַתָּה זֶה, רְצִיתָהּ לְהִשְׁתַּכַּח
אֵלָיו, שְׂאֵף עַל גַּב שְׁהִיא תְּחַתֵּיו בְּשַׁחֲוֵת
לְאַמְצַע שֶׁל הָאֶלְיָהּ וְשׁוֹכְכַת תְּחַתֵּיו,
אָמְרָה, אֲנִי בְּכָךְ. וְאִף עַל גַּב שְׂאֵנִי אֵלֶיךָ
כָּךְ, הִבְיָאֲנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרְיוֹ, אֲנִי בְּעִלוּי
וַחֲכִיבוּת לְמֶלֶךְ הָעֵלְיוֹן, כְּלִי שַׁחֲוֵת.
שְׁחַרְי הִבְיָאֲנִי חֲדָרְיוֹ, בְּאִיזָה מְקוּם?

נִמְצְאוּ בְּכַתוּב, שְׁפִינֹן שְׂאֵמֵר מִשְׁכְּנִי, מַה
זֶה הִבְיָאֲנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרְיוֹ? הֲיָה צָרִיךְ
לְהִיטֵת תִּבְיָאֲנִי לַחֲדָרֶיךָ, וְעַל זֶה נְגִילָה
וְנִשְׁמַחָה בְּךָ!

אֵלֶּא בְּסוּד הָאוֹתִיּוֹת תְּלוּיִים הָעֵלְיוֹנִים
וְהַתְּחַתּוֹנִים וְכָל הָעוֹלָמוֹת. וְקִשְׁר
הַדְּבָרִים כָּךְ הוּא, קִשְׁר שֶׁל תְּשַׁבַּחַת
לְאוּר, שְׁעֵלֶיהָ אָמְרָה לְבַעֲלָהּ, אִמְצַע

אֶת ה"א אִיהוּ. וְהַהוּא דְעָאֵל לְגַבִּיהַ, אֲנָא אִיהִי.
 וּבְגִין כֶּךָ, אֲנָא בְּתוֹשֶׁבֶתָא סְגִי, וּבְעִילוּיָא וַקִּירָא,
 אֶף עַל גַּב דְּאֲנָא בְּשַׁחוּתָא לְגַבְךָ.

וְאֲנָא לֹא חִישְׁנָא, אֶלְא לְמַחֵי גַבְךָ בְּשַׁחוּתָא.
 וְאֵת דְּתַשְׁלוּט עָלִי. וְעַל דָּא, אֶף עַל גַּב
 דְּאֵהָא יִתִּיר בְּשַׁחוּתָא לְגַבְךָ, אֲנָא וְחִיְלִי נְגִלָה
 וְנִשְׁמַחָה כֶּךָ, חֶדְוָא וְרַעְוָא אִית לִן לְמַחֵי לְגַבְךָ,
 וְלֹא לְאֵתְפְּרָשָׁא מִינְךָ, דְּהָא כָּל חֶדְוָא וְרַעְוָא לֹא
 אִיהִי אֶלְא כֶּךָ, דְּהָא לִית חֶדְוָא וְרַעוּ לְאֵתְתָא אֶלְא
 בְּבַעְלָהּ, וְלֹא בְּאִימָא וְאַבוּהָ. הֵבִיאֲנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרְיוֹ,
 וְלֹא קִבִּילָנָא חֶדְוָא וְרַעוּ אֶלְא כֶּךָ.

הֵבִיאֲנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרְיוֹ, אֵלַיִן אֵינִין חֲדָרֵי גִן עֵדֶן.
 וְאִם תֵּאמַר חֲדָרֵי גִן עֵדֶן, אִיהִי גִן עֵדֶן.

לשון הקודש

וּצְבֹאוֹתַי נְגִלָה וְנִשְׁמַחָה כֶּךָ. שְׂמַחָה
 וְרַעוּן יֵשׁ לָנוּ לְהִיּוֹת אֶעְלָךְ וְלֹא לְהַפְרֵד
 מִמֶּךָ, שְׂהַרֵי כָּל הַשְׂמַחָה וְהַרַעוּן אֵינָם
 אֶלְא כֶּךָ, שְׂהַרֵי אֵינִי שְׂמַחָה וְרַעוּן לֹאֲשֶׁה
 אֶלְא עִם בַּעְלָהּ, וְלֹא בְּאִמָּהּ וְאִבִּיהָ.
 הֵבִיאֲנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרְיוֹ, וְלֹא קִבִּלְתִּי שְׂמַחָה
 וְרַעוּן אֶלְא כֶּךָ.

הֵבִיאֲנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרְיוֹ - אֵלַיִן הֵם חֲדָרֵי

בָּאוֹת ה', שְׂהַרֵי הַהִתְפַּשְׁטוֹת שֶׁל מַעְלָה,
 סוּד הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, הִיא הָאוֹת ה"א.
 וְאוֹתוֹ שֶׁנִּכְנַס אֵלָיו, אֵינִי הִיא. וּמִשּׁוֹם כֶּךָ
 אֵינִי בְּתוֹשֶׁבֶת רַבָּה וּבְעִלוּי נִכְבֵּד, אֶף עַל
 גַּב שְׂאֵנִי בְּשַׁחוּת אֶלֶיךָ.

וְאֵינִי לֹא הוֹשַׁטְת אֶלְא לְהִיּוֹת אֶלֶיךָ
 בְּשַׁחוּת, וְאֵתָה שְׂתַשְׁלוּט עָלַי. וְעַל זֶה, אֶף
 עַל גַּב שְׂאֵהִיהָ יוֹתֵר בְּשַׁחוּת אֶלֶיךָ, אֵינִי

וְאִיהִי אֹמֶרֶת הָכִי. אֵלֶּא, אֵינּוֹן חֲדָרִים דְּגִן עֵדֶן
אֲתֻנַּת מְנִיחָה, וְאֲתִקְרִי בָּהּ.

חֲדָרָא קְדַמָּאָה, י"ה, דָּא חֲדָרָא, וְאִידְרָא עֵילָאָה
דְּלִית בֵּיה חִיזוּ, וְלֹא גִוּוֹן כְּלָל, אֵלֶּא כְּמָא
דְּאֶצְטַבַּע לְפּוּם שְׁעָתָא בְּמִדְּרוּ דְּבוּצִיעָא
דְּקַרְדִּינוּתָא, וְחֲדָר סְלָקָא לְאִין סוּף, בְּסִתְרוּ דְּגִנְיָו.

הֵאִי חֲדָרָא קְדַמָּאָה כִּד סְלָקָא מִשְׁחָתָא,
אֲתַעְבְּרָא צְבִיעוּ דְּגִוּוּנָא וְאֲתַטְמַר, וְלֹא
אֲתִחַזִּי בֵּיה גִוּוֹן כְּלָל. כִּדִּין פְּאַרְבַּע סְטָרִין, אֲתִחַזִּין
בְּטְמִירוּ, וְאֲתַכְסִּין בְּאֲתַגְלִיא, אַרְבַּע אֲתַוּוֹן, אֵינּוֹן:
אֶהְיֶה (אֲשֶׁר אֶהְיֶה).

עַל מָה אֲתִקְרִי הָכִי דְזַמִּין לְאֲתַגְלִיא מִגּוֹ רִיתָא
דְּעָלָה. וּבְגִין דְּעַד לָא אֲתַמְלִיאַת לְאֲנַהְרָא
לְתַתָּא, אֲתִקְרִי אֶהְיֶה.

לשון הקודש

החֲדָר הראשון הַזֶּה, כְּשֶׁעוֹלָה הַמִּדָּה,
עוֹבֵר הַצֶּבַע שֶׁל הַגִּוּוֹן וְנִטְמָן, וְלֹא נִרְאָה
בּוֹ גִוּוֹן כְּלָל. אִזּוֹ פְּאַרְבַּע עֲדָדִים, נִרְאִים
בְּסִתְר וּנְכַסִּים בְּגִלּוֹי אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת,

וְהֵם: אֶהְיֶה (אֲשֶׁר אֶהְיֶה).

עַל מָה נִקְרָא כִּד? שְׁעֵתִיד לְהַתְגַּלּוֹת
מִתּוֹךְ הַרִיחַ שְׁעָלֶיהָ. וּמִשׁוּם שְׁטָרִם
הַתְּמַלְאָה לְהַאִיר לְמִסְפָּה, נִקְרָאת אֶהְיֶה.

גִּן עֵדֶן. וְאִם תֹּאמַר, חֲדָרֵי גִן עֵדֶן הֵיא גִן
עֵדֶן, וְהִיא אוֹמֶרֶת כִּד? אֵלֶּא אוֹתָם
חֲדָרִים שֶׁגִּן עֵדֶן גִּוּוֹן מֵהֶם וְנִקְרָא בְּהֶם.
הַחֲדָר הָרִאשׁוֹן, י"ה, זֶה חֲדָר, וְחֲדָר
עָלְיוֹן שֶׁאִין בּוֹ מִרְאָה וְלֹא גִוּוֹן כְּלָל, אֵלֶּא
כְּמוֹ שֶׁנֶּצְעַב לְפִי שְׁעָה בְּמִדְּרַת הַנִּיבּוּזִין
הַקָּשָׁה, וְחֹזֵר עוֹלָה לְאִין סוּף, בְּסִתְר
שְׁגוּנָו.